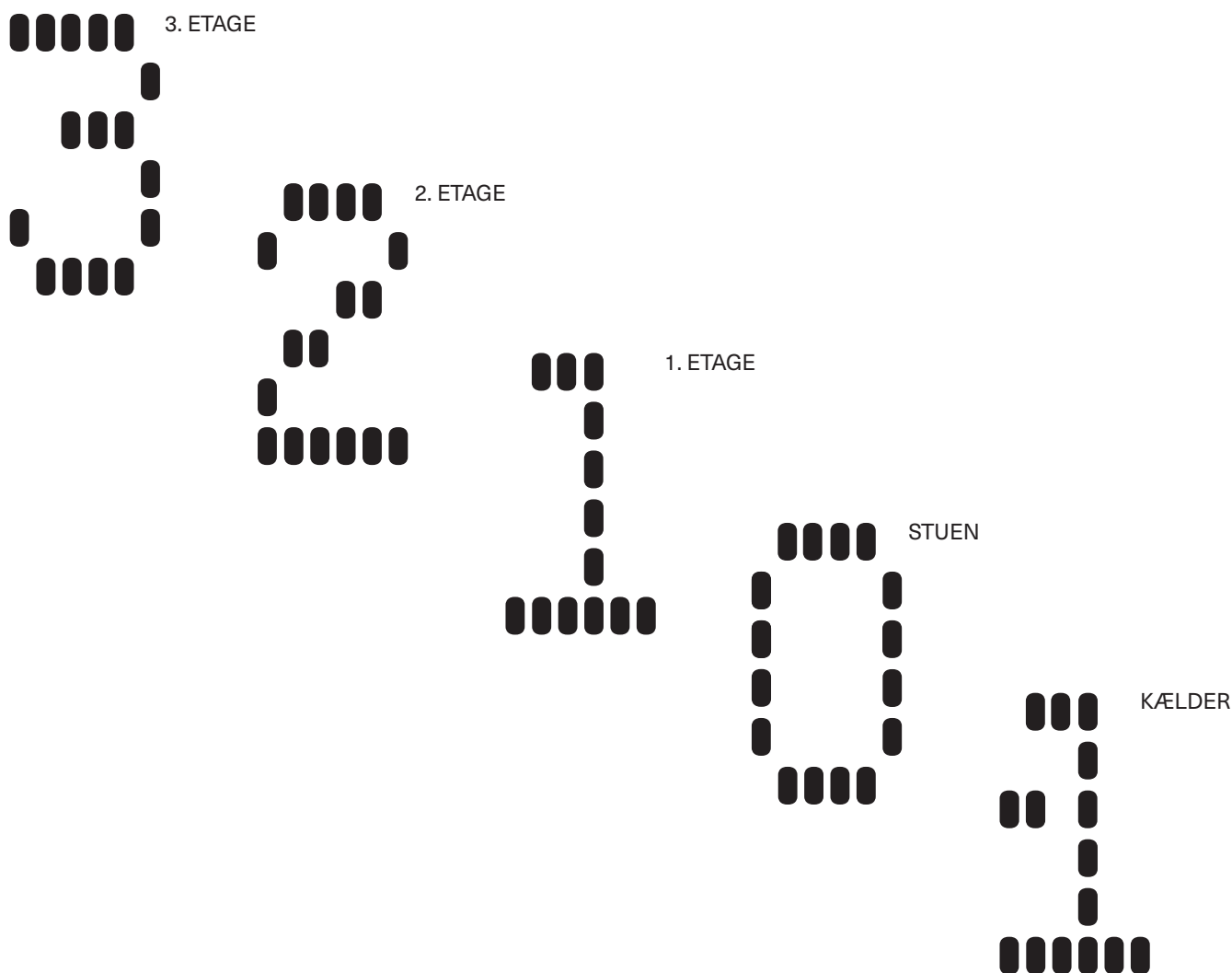

Thoravej 29

Velkommen til *Thoravej 29*!

Bygningen, du står i, er opført i midten af 1960'erne og tegnet af den forholdsvis ukendte, men meget aktive arkitekt Erik Stengade. Oprindeligt blev huset her bygget til industri for Danske Pelsauktioner, senere hen ombygget til at huse laboratorier for Danske Geologiske Undersøgelser, og senere endnu forvandlet af Københavns Kommune til administrationskontor for handicapforvaltning.

Inden længe skal bygningen så undergå endnu en forvandling. I begyndelsen af næste år sættes en gennemgribende renovering i gang, men indtil det sker, er det med stor glæde, at Art Hub kan byde velkommen til denne udstilling, som præsenterer dig for nogle af de mange stemmer, den yngre, danske samtidskunstscene rummer.

Udstillingen har slet og ret fået titlen *Thoravej 29*, og den består af fem udstillinger, kurateret af fem udvalgte kuratorer, der hver især har fået én etage, frie hænder og et budget til at skabe den udstilling, de ønsker. Fra den mørke parkeringskælder til den lyse, åbne overetage er i alt 23 kunstneres værker således rykket

ind og viser tilsammen, hvor mangfoldigt billedkunstnere arbejder og udtrykker sig.

Det er ikke første gang i kunsthistorien, at en ældre, tom industribygning danner ramme for en kunstudstilling. Og det er heller ikke første gang, at kunstnere og kuratorer arbejder uden for de etablerede kunstinstitutioners smukke vægge. Men vi håber alligevel, at kunsten her under dette tag, på disse 7000 rå kvadratmeter, dette perifere sted i byen, vil give dig en af de mere sjældne kunstoplevelser.

På de næste sider finder du korte introduktioner til udstillingerne, information om de enkelte kuratorer og udvalgte kunstnere samt titlerne på deres værker. Senere på året udgives desuden et katalog med billeder fra udstillingen og længere tekster, forfattet af skribenter, kuratorerne har udvalgt.

Thoravej 29 er skabt i samarbejde med Bikubenfonden, som i dag ejer bygningen. I 2023 flytter en række organisationer ind, heriblandt Art Hub.

3. ETAGE

EVERYTHING IS SIMPLE AND BEAUTIFUL, AND YOU ARE MY FRIEND (EN UDSTILLING FOR BØRN)

Kurateret af Institut Funder Bakke
Tekst af Andreas Führer

I 1970'erne blev begrebet *Snoezelen* opfundet af to hollandske terapeuter, Jan Hulsegger og Ad Verheul. Udtrykket, der er en sammentrækning af de hollandske ord *snuffelen* (at snuse, sniffe) og *dozelen* (at døse), bruges om et rum, der er indrettet med det ene formål at stimulere sanserne.

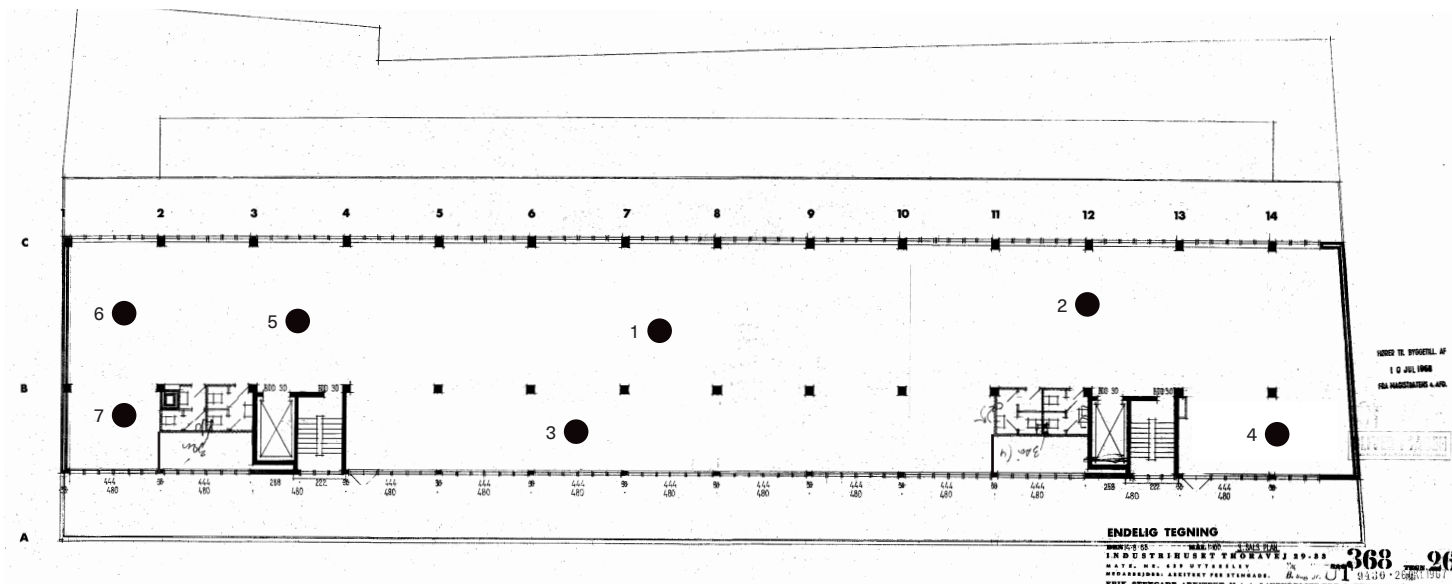
Snoezelen var oprindeligt tænkt som en måde, hvorpå man kunne skabe aktiviteter og drømmeagtige sanseoplevelser for svært handicappede, og begrebet bruges også stadig i den sammenhæng.

Snoezelen-rummet har ikke noget underliggende terapeutisk sigte ud over at berolige sanserne. Dets indtryk skabes på en række forskellige måder, ofte ved hjælp af lys, dufte og forskellige taktile oplevelser, hvoraf det bedst kendte eksempel er kuglerummet. Kuglerum har bredt sig videre ud i samfundet og kan nu opleves på legepladser, hos IKEA og McDonald's og en lang række andre steder, der specialiserer sig i at stimulere de menneskelige sanser.

Den underliggende pointe er i denne sammenhæng, at der findes en sært stimulerende sammenhæng mellem på den ene side Snoezelen-begrebets rendyrkede fokus på den rene sanseoplevelse uden noget egentligt terapeutisk formål for øje og på den anden side den lignende, men perverst dekadente dyrkelse af vestlig kunst for den vestlige kunsts skyld.

I 1962 skrev den chilenske sanger, kunstner og aktivist *Violeta Parra* (1939) sangen *Volver a Los 17*. Sangen blev først indspillet i 1966 og udgivet som en del af Parras sidste album *Las últimas composiciones*. Sangen er efterfølgende blevet en klassiker blandt latinamerikanske folkesangere. Den blev forbudt i Chile under Augusto Pinochets diktatur (1973–1990).

I 1982 dukkede sangen, med nye danske tekster, op i en dansk børneserie på tv *Døren går op, hvem kommer ind*, der var forløberen for det, der senere blev til *Bamses Billebog* (1983–2008). Bamse, var ikke oprindeligt hovedpersonen, men da han viste sig at være overordentlig populær blandt børnene, overtog han med tiden pladsen som hovedrolleindehaver.

- 1 *Hvad er Penge?* (2021)
Mia Edelgart / Sebastian Hedeveg
- 2 *No Future (photos for toddlers)* (2021)
Michala Paludan

- 3 Spaghetti Clurb (ongoing)
- 4 *Painter* (1995)
Paul McCarthy
Louisiana Museum of Modern Art,
Humlebæk

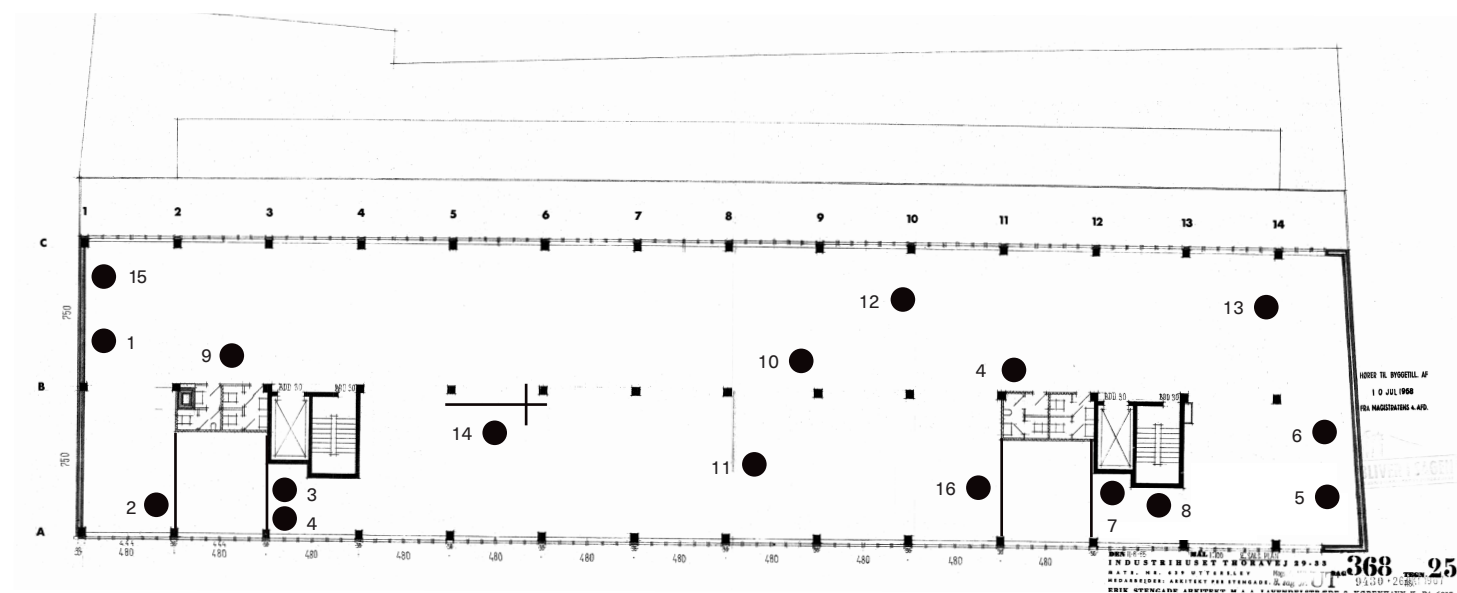
- 5 *Døren går op hvem kommer ind* (1982)
Thomas Vinding / Finn Bentzen
- 6 *Volver los 17* (1962)
Violetta Parra
- 7 *Tiddy* (ongoing)

Kurateret af Kristian Vistrup Madsen
Tekst af Kristian Vistrup Madsen

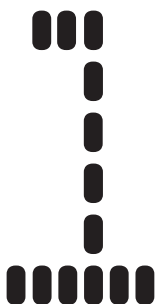
As I write, I am lying, I hope er en udstilling om forholdet mellem skrift og jeget, sandhed og begær. Skrift kan her forstås i den videst mulige forstand som de spor man afsætter i verden, de tegn og figurer der udgår fra et liv. "At skrive er at vise sig selv," skrev Michel Foucault, "at stille sig selv til skue, at få sit eget ansigt til at tone frem i den andens." Udstillingens titel er en sætning fra den franske forfatter Hervé Guiberts dagbøger, samlet under titlen *Le Mausolée des amants*: en begravelsesplads til elskere.

Ikke alene af den grund er det også en udstilling om kærlighed. At skrive er en ekstatiske proces, som gør individet, den skrivende, selvbevidst og dermed konfronterer dem med muligheden for at gå i opløsning. Det græske ord *existanai* betyder "at være ude af sig selv", som når man mister grebet om sit eget jeg, eller går fra forstanden. At forelske sig – det fatale møde med en selv i sammenstødet med en anden – er også en ekstatiske proces. Det er en proces, der på én gang opbygger og ødelægger, og hvor et næsten overmenneskeligt mod er ledsaget af lammende frygt. Den beder os om at forstå eksistensen som en form for forsvinden, og det at skabe noget, skrive noget, være nogen som løgne, der er nødvendige for at livet kan fortsætte.

As I write, I am lying, I hope viser værker af tre kunstnere: Tolia Astakhishvili, Rochelle Goldberg og Vera Palme. De besidder alle en særlig fornemmelse for krydsfeltet mellem tilfældighed og orden, og den hårfine grænse mellem det at arbejde med et objekt og at underkaste det ens egen fortælling. Men i alle værkerne glider historien ud af kunstnerens hænderne og antager sin egen vilde og fremmede kraft. Forstår mennesker overhovedet hvad det vil sige at have magt på den måde, kan man tænke, at have ord og tale om verdenen, at male noget frem, der både noget andet og sit eget, et selvberørende liv? Hvori består forfatterens autoritet, deres autenticitet? Hvad er faktisk forskellen på at skrive, lyve og håbe?

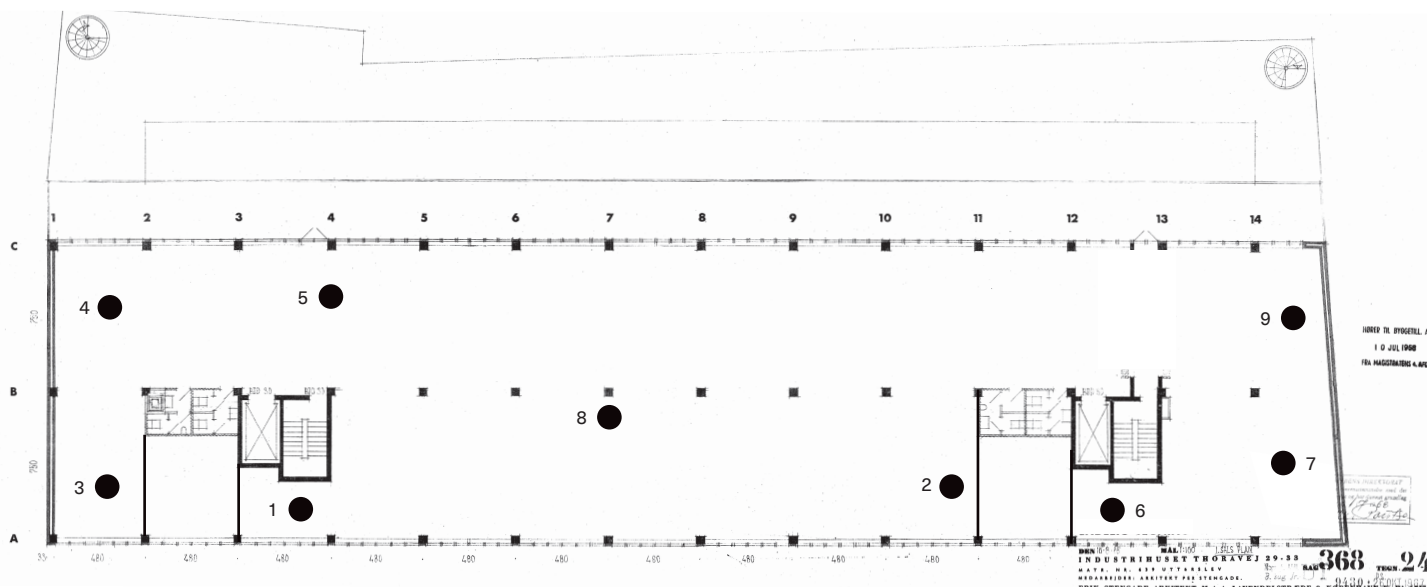
1 <i>A Bread Roll</i> , 2021
Vera Palme	7 <i>The Owner</i> , 2018
Vera Palme	12 <i>If I left a message on her answering machine, she said she would heal me</i> , 2021
Rochelle Goldberg
2 <i>Carnival Contraption</i> , 2021
Vera Palme	8 <i>The Owner</i> , 2018
Vera Palme	13 <i>Lemon Kitty</i> , 2021
Rochelle Goldberg
3 <i>Self Operating Subject</i> , 2021
Vera Palme	9 <i>Matches</i> , 2021
Rochelle Goldberg	14. <i>(Throughout) AS I WRITE, I AM LYING, I HOPE</i> , 2021
Tolia Astakhishvili
4 <i>Les Trous De L'Enfer (1-4)</i> , 2021
Vera Palme	10 <i>Safe</i> , 2018/2021
Rochelle Goldberg	15 <i>DISTANT</i> , 2017
Tolia Astakhishvili
5 <i>Peak Promise or Die Crying</i> , 2021
Vera Palme	11 <i>In soft agreement, hello, finally a feeling</i> , 2021
Rochelle Goldberg	16 <i>PORTRAIT</i> , 2019
Tolia Astakhishvili
6 <i>SOS (1)</i> , 2020
Vera Palme		

Kurateret af Culture Art Society (CAS)
Tekst af Awa Konaté

I Norden er der kun meget lidt eller slet ingen plads til ikke-hvide nordiske kunstnere. Hvis en sort eller PoC-kunstner udstilles på et nordisk udstillingssted, bor de typisk uden for de nordiske geografiske grænser – i USA, Storbritannien eller et andet sted i Europa. Dermed får det hvide, nordiske kunstpublikum en oplevelse af, at 'postkoloniale' kulturhistoriske fortællinger er noget, der findes uden for Norden. *We are not Myths: Opacity across Difference*, der er kurateret af Awa Konaté, grundlægger af Culture Art Society (CAS), stræber efter at påvise, at der findes en lang række kunstværker lavet af ikke-hvide kunstnere, der er født eller bosat i Norden.

Men der er ikke blot tale om et udstillingsvindue for mangfoldighed. Tværtimod er formålet med denne udstilling at afvige fra de repræsentationsparadigmer, der kun kan anskue racialiserede mennesker gennem en logik, der handler om en respektfuld høflighed, eller en optik, der kredser om noget oprindeligt og magisk. *We are not Myths* taler ikke direkte til hvidheden – med al dens vold og alle dens forestillinger – som sit primære publikum, men i stedet ind i historier, minder og forhold, der angår sorte samspil og andre trans-geografiske forbindelser. Tilsammen bryder de værker, der er skabt af kunstnerne Nikhil Vettukattil, Santiago Mostyn, Jeannette Ehlers og Jelsen Lee Innocent, fri fra den europæiske civiliserende myteskabelse og dens konventioner; de løsner alle bånd til principper om oprindelse, identitet og ejendom og baner vejen for opacitet – et nyt sagsforhold, der ligger hinsides oplysningstidens programmer for videnproduktion.

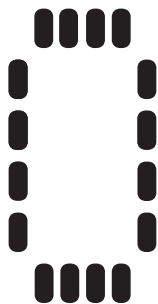

- 1 *Fremmedgjøring - Alienation* (2021)
Nikhil Vettukattil
- 2 *Biography* (2021)
Nikhil Vettukattil
- 3 *Altarpiece* (2019)
Santiago Mostyn
- 4 *Red Summer Edit* (2019)
Santiago Mostyn

- 5 *Stamp* (2014)
Santiago Mostyn
- 6 *The Gaze* (2018)
Jeannette Ehlers
- 7 *Whip It Good* (2014)
Jeannette Ehlers
Foto: Casper Mare

- 8 *Faces At The Bottom Of The Well II* (2021)
Jelsen Lee Innocent
- 9 *As If Our Bodies Were Built To House Your Bullets* (2021)
Jelsen Lee Innocent

Kurateret af FCNN [Feminist Collective with No Name]
Tekst af Claudine Zia

Denne udstilling, som bærer titlen *Elitism Sucks*, ligger i slipstrømmen af FCNN's sideprojekt D.N.A. Under Berlin Biennalen kuraterede D.N.A. udstillingen *Hydrocapsules. love*, der med både en digital og fysisk tilstedeværelse udgjorde et hydrofeministisk projekt, bestående af samarbejder, samtaler og læsegrupper tiltænkt racialiserede personer. I deres læsegruppe fandt D.N.A. frem til teksten "ELITISM SUCKS: BLACK INTELLECTUALISM SHOULD EMBRACE THOSE WHO HAVE LOWER LEVELS OF EDUCATION" af kulturkritiker Sherronda J. Brown, der blev publiceret på onlinemediet Afropunk i 2017, og som har givet denne udstilling sin titel.

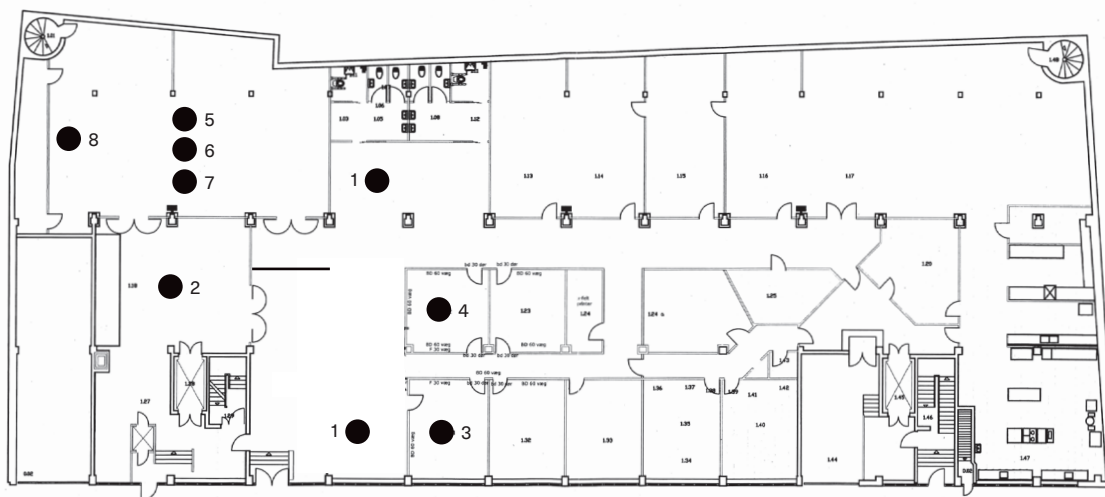
I teksten argumenterer Brown for, at mennesker fra den globale majoritet skal have adgang til det postkoloniale akademiske felt, så det kan anvendes som et magtfuldt redskab til at konfrontere de politiske virkeligheder, som mange racialiserede oplever i institutionelle og offentlige sfærer.

Ifølge Brown er det derfor nødvendigt at udfordre og afvikle de ekskluderende intellektuelle rum, som kun en mindre gruppe af racialiserede kunstnere og akademikere har adgang til, og som stadig domineres af hvide stemmer.

I udstillingen *Elitism Sucks* er det netop denne eksklusion, der undersøges: Hvem er kunstens rum egentlig tilgængelige for? Hvilken kunst er udstillingsværdig? Og hvilken plads indtager racialiserede kroppe i dette rum?

Selvom folk fra den globale majoritet er blevet mere synlige inden for kunstens institutionelle felt i de senere år, reproduceres det hvide hegemoni fortsat. Dette kommer eksempelvis til udtryk gennem det, man kan betegne som kosmetisk diversitet, hvor institutioner – for eksempel af den slags, som også denne udstilling udspiller sig inden for – viser racialiserede kunstnere og omfavner en dagsorden om diversitet, men grundlæggende bevarer en overvejende hvid og homogen karakter, for eksempel når man ser på, hvem der er ansat som ledere og kuratorer.

Kunstnerne i udstillingen er valgt på baggrund af en fælles erfaring af at agere i hvide rum, men med meget forskellige perspektiver og praksisser. Gennem udstillingen væves 'healing communities', livet i almene boligblokke, sorte kroppe plads og agens i hvide rum, afrofuturisme, tilhørsforhold og kulturelle koder sammen i video, installation, tekstil og fotografi.

1	<i>D.N.A. pop-up shop</i> (ongoing)
D.N.A. (Dina El Kaisy Friemuth,
Neda Sanai, Anita Beikpour)	3	<i>Demolition Tour_a Sonic //</i>
<i>Virtual walk to Gellerup</i> (2020)
Aysha Amin v. Andromeda8220	6	<i>Lamba</i> (2020)
Ruby Mariama Laura Andersen Ndoeye
2	<i>NOAHSARK 2</i> (2021)
Noah Umur Kanber	4	<i>Cry Baby</i> (2020)
Lydia Östberg Diakité	7	<i>Jambaar</i> (2019)
Ruby Mariama Laura Andersen Ndoeye
		5	<i>Night Ruby</i> (2021)
Ruby Mariama Laura Andersen Ndoeye	8	<i>Årgang 2125</i> (2021)
Liv Latricia Habel

ALIEN WATER

```

  . . .
    .
. . .
    .
    .
    .
. . . . .

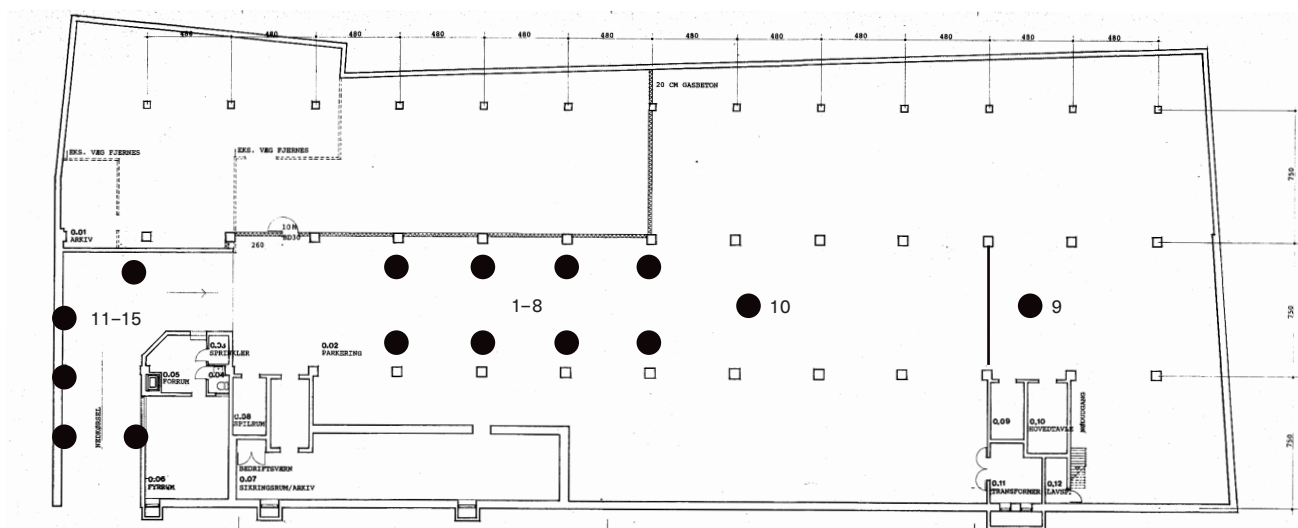
```

I den glidende bevægelse ned ad arkitekturens hældning
dukker et farverigt landskab op mellem det grå
En lystfuld have af seksuelle hybrider
insekter, blomster og mennesker i ét
Fingre i huller, presset mod hud
kratere af lyst og sitrende begær

Som en rampe til havet, lokker det dybe hav under overfladen
Et lavloftet mørke der sluger neutrale vægges værdier

Dryppende vand. Som fra et fremmed væsen foroven
 Dryppende trance af rytmisk liv
 Alienvand. Ukendte væsker
 Glider ned ad din hud og søger dine porer
 Ind i din vådhed

Uddrag af original tekst, som udgives i udstillingens katalog senere på året.

1–8	Ballpoint pen on paper (2021)	11	<i>Sky without a sun</i> (2021)	14	<i>Para ganar no tengo que pelear</i> (2021)
	Young Boy Dancing Group		Karim Boumjimar		Karim Boumjimar
9	Video (2021)	12	<i>There are better days to come</i> (2021)	15	<i>White flag</i> (2021)
	Young Boy Dancing Group		Karim Boumjimar		Karim Boumjimar
10	Installation (2021)	13	<i>The dream never dies, water never stops</i> (2021)		
	Young Boy Dancing Group		Karim Boumjimar		

3. ETAGE

SPAGHETTI CLURB er Michael Crowes skoleklubtilbud, der afholdes i Grasmere Primary School i London hver mandag fra 15.30 til 16.30. Det var oprindeligt tænkt som en skriveklub, men har udviklet sig til et mere løst sammensat udbud af øvelser og aktiviteter, der bl.a. omfatter tegning, dans, skulptur, fotografering osv. Børnene (der typisk er mellem 6 og 10 år) udfylder bl.a. aktivitetsark og hæfter, der udfordrer dem til at gøre sig tanker om komplekse (nogle gange uløselige) opgaver, problemstillinger og fjollede ideer.

MIA EDELGART (1984) er uddannet på Det Kgl. Danske Kunstakademi. Hun arbejder primært med video og skulptur og har blandt andet beskæftiget sig med spørgsmål omkring omsorg, amning, bestøvere, dumhed og skam. Den relation, som arbejdet danner med sine overordnede problematikker, pendulerer mellem produktion af viden som levet erfaring og mere klassisk researchbaserede indsamlinger.

SEBASTIAN HEDEVANG (1985) er uddannet på Det Kgl. Danske Kunstakademi. Hans praksis har et skulpturelt udgangspunkt og interesserer sig som sådan for den skulpturelle gestik, men det overskrider aldrig et forsøg på en social korrigering eller forespørgsel, som synes at gå igen i mange værker og strategier. Hvad end de antager form af et forskrækket keramisk tårn, Gepetto eller en lille bambushytte med fascistpandaer i, så er der på en måde både plads til virkeligt konsistente strategier og en ubønhørligt overskridende fantasi.

Mia Edelgart og Sebastian Hedevar har tidligere arbejdet sammen og har begge i høj grad arbejdet med kollektive produktioner af flere omgange.

MICHALA PALUDAN (1983) er uddannet fra California Institute of the Arts og Det Kgl. Danske Kunstakademi. Paludan arbejder i et bredt felt af medier og tilgange til sin kunst. Hun lægger et stort forarbejde i sine værker, som ofte indeholder en kompleks baggrund i politik, kultur og samfund, kombineret med et meget personligt udtryk. Fotografiet er et gennemgående medie i Paludans virke, som anvendes både i dokumentarisk stil samt for at skabe illusioner.

TIDDY er en bjørn med base i København. Til daglig er hun en del af Nadia Teherans

sceneopsætning. Hun lever et vildt dyreliv, og hun har set mange ting og mødt mange mennesker. Tiddy er tidløs (fødselsdato ukendt).

Denne udstilling indeholder også værker af Violetta Parra, Paul McCarthy, Thomas Winding & Finn Bentzen.

Foreningen INSTITUT FUNDER BAKKE er et kulturinstitut med hovedsæde i et renoveret brutalistisk atelier i kanten af skoven på Funder Bakke ved Silkeborg. Institut Funder Bakke åbnede officielt sit program i marts 2019 og har siden vist arbejder af blandt andre Jimmie Durham, Rasmus Røhling, Anne Mette Schultz og Benedikte Bjerre.

2. ETAGE

TOLIA ASTAKHISHVILI (1974) bor og arbejder i Berlin og Tbilisi. Hun er uddannet i Tbilisi, Mainz og London og har siden 2018 undervist i installationskunst på Universität der Künste Berlin. Blandt Astakhishvilis udstillinger kan nævnes *Holding Environment* på Bonner Kunstverein, Bonn, DE (2021); *When We Were Monsters* på Haus Mödrath, Kerpen, DE; *SPEED* på Malmö Konsthall, Malmö, SWE (2019); og *Ache* på Cabinet Gallery, London i 2014.

ROCHELLE GOLDBERG (1984) bor og arbejder i Berlin og New York. Hun har udstillet sine værker mange steder i Europa og Nordamerika; heriblandt på solo-udstillinger hos Miguel Abreu Gallery (2017 og 2020) og på Sculpture Center (2016), begge i New York. Blandt hendes gruppeudstillinger kan nævnes *Life to Itself* på Centre international d'art du paysage, Île de Vassivière, Frankrig (2021); *Who Are We Are Who* i Braunsfelder-samlingen, Köln (2020); og *Mirror Cells* på Whitney Museum of American Art (2016).

VERA PALME (1983) bor og arbejder i Frankfurt am Main. Hendes værker er blevet vist internationalt på både solo- og gruppeudstillinger, senest *Lose Enden* på Kunsthalle Bern og *The Displacement Effect* på Capitain Petzel, Berlin. I 2018 skrev hun romanen *Colt Jonner's Desecration of Descent* sammen med Elif Saydam (Broken Dimanche Press, Berlin).

KRISTIAN VISTRUP MADSEN (1991)
Kristian Vistrup Madsen er en dansk forfatter, kunstkritiker og kurator med

base i Berlin. Han skriver tekster om kunst, musik og arkitektur til udstillingskataloger, kunstantologier og tidsskrifter, bl.a. Artforum, Frieze, Mousse, The White Review, Texte zur Kunst og Kunstkritikk. *Doing Time*, en essaysamling om forholdet mellem kunst og politik, erfaring og fiktion, udkom på Floating Opera Press i 2021. I 2021 kuraterede han udstillingen *Hopeless Romantics* på Futura Center for Contemporary Art i Prag. Hans første roman forventes udgivet i sommeren 2022 af Broken Dimanche Press.

1. ETAGE

JEANNETTE EHLERS (1973) er en københavnsk kunstner af dansk og trinidadisk afstamning, hvis eksperimenterende praksis går på tværs af fotografi, video, installation, skulptur og performance. Ehlers optræder ofte selv i sine værker og gør blandt andet brug af billedmanipulation for at skabe dekoloniale hjemsgørelser og forstyrrelser. De kunstneriske manifestationer omhandler de fysiske og mentale efterdønninger efter Danmarks koloniale tilstedeværelse i Caribien og deltagelse i den transatlantiske slavehandel – en virkelighed, der alt for ofte er blevet usynliggjort af den fremherskende historieskrivning.

JELSEN LEE INNOCENT (1983) er en haitisk-amerikansk konceptkunstner, der i sin praksis undersøger oplevede grænser, de vildledende aspekter, der kan ligge i det velkendte, og spørgsmål om racedannelse. Takket være en reduktiv tilgang til taktilitet og brugen af farve fremstår Innocents performance-skulpturer, videoer og installationer som rigide genstande, der med rugende følelsesmæssig prægning sigter efter at konfrontere og forstyrre vores opfattelse og bias.

SANTIAGO MOSTYN (1981) er kunstner og filmskaber med base i Stockholm. Mostyn laver film, installationer og performancekunst, der afsøger kløften mellem forskellige kulturelle sfærer. Han anlægger et intuitivt greb i sin tilgang til en viden og historie, der både er forankret i kroppen og det bevidste sind. Hans værker kan anskues som en løbende visuel forskningsproces, der trækker på alt lige fra akademiske arkiver til kunstnerens egne fotografier i et forsøg på at gentænke, hvordan den brede historiefortælling og personlige erindring kan krydse hinanden.

BIOGRAFIER

NIKHIL VETTUKATTIL (1990) er kunstner og forfatter med base i Oslo. I sin praksis, der omfatter en række medier såsom lyd, installation, performance, tekst, skulptur og video, sætter han spørgsmålstejn ved forskellige repræsentations- og billedfremstillingsprocesser og deres samspil med det levede liv. Han er tilknyttet Black Box Theatre og medlem af kunstkollektiverne Tenthaus og Carrie, samt atelierkunstner hos Kunstnerforbundet.

CULTURE ART SOCIETY (CAS) er en tværfaglig kuratorisk forskningsplatform, grundlagt af kurator Awa Konaté. CAS kombinerer kritiske undersøgelser og kunstteori i en undersøgelse af den kulturelle økonomi i afrikanske arkiver (både kontinentalt og diasporisk). CAS' arbejde er centreret om foto-, film- og billedkunstarkivalier som en del af en metode kaldet 'memory work'. Denne metode faciliterer forskellige tilgange til både publikums og institutioners engagement i afrikanske kulturelle produktioner og har til formål at bryde den eurocentriske kunsthistorie hegemoni og samtidig skabe adgang til disse produktioner uden for det institutionelle rum.

STUEN

AYSHA AMIN er kunstner, arkitektur- og byudviklingsresearcher samt skribent fra Gellerup i Århus. Hun er initiativtager og daglig leder af kunst- og kulturplatformen Andromeda 8220 og har siden 2013 dokumenteret og arkiveret de fysiske og sociale forandringer i hendes lokalområde. Aysha Amin arbejder ud fra et nysgerrigt lokalt/globalt perspektiv. I sit arbejde bevæger hun sig mellem film/fotografi, illustration/ grafisk design og lyd/musik.

LYDIA ÖSTBERG DIAKITÉ er danser, ko-reograf og fagforeningsaktivist med base i København. I sit arbejde er Ö. Diakité inspireret af og refererer til populærkulturelle fænomener, hyper-performativitet, samtidskritik og ømhed. Ö. Diakité tager udgangspunkt i sort/intersektionel feminisme i sin tilgang til kunstneriske processer, stræber efter at udøve en afkoloniserende af kunstproduktionen og ser en værdi i at forme nye kollektive virkeligheder, der kan være med til at ændre branchen.

D.N.A. er et kunstnerkollektiv, som består af Dina El Kaisy Friemuth, Neda Sanai og Anita Beikpour. Til Berlin Biennalen i 2020

skabte de værket *Hydrocapsules.love* – en online platform, som rummer en række værker af internationale kunstnere, online "reading cyphers" og digitalt indhold fremkaldt af øko- og hydrofeministisk tænkning.

LIV LATRICIA HABEL (1996) er født i København, men opvokset i Hamborg, hvor hun har boet i 14 år. For seks år siden flyttede hun tilbage til København, hvor hun startede på KADK og læste Visuel Kommunikation. Efterfølgende har Liv Latricia Habel rettet fokus mod fotografi og er for nyligt blevet optaget på fotojournalistuddannelsen i Århus. Hendes visuelle sprog ligger et sted mellem dokumentar og kunsthøjtid. Liv Latricia Habel arbejder med skulptur og fotografi og har fokus på at afmontere det heteronormative blik, som findes i billedkunsten. Kanbers projekter viser, at alle mennesker er forskellige og forsøger på forskellig vis at reflektere ideer om, hvad køn kan være.

NOAH UMUR KANBER (1991) arbejder med skulptur og fotografi og har fokus på at afmontere det heteronormative blik, som findes i billedkunsten. Kanbers projekter viser, at alle mennesker er forskellige og forsøger på forskellig vis at reflektere ideer om, hvad køn kan være.

RUBY MARIAMA LAURA ANDERSEN NDOYE er dybt fascineret af stærke karakterer og deres roller, og hvordan de enten afspejler eller skiller sig ud fra den verden, de lever i. Ndoye stræber efter at udradere fordomme ved at udfordre publikums vante forestillinger og fantasier med nye og anderledes historier, der forbereder dem på uventede møder i fremtiden. Ndoye elsker at konceptualisere og udvikle levesteder, hvor alle mulige fantasivæsener og mennesker kan sameksistere.

FCNN [FEMINIST COLLECTIVE WITH NO NAME] er et åbent kunstnerfællesskab, som på nuværende tidspunkt inkluderer billedkunstner Dina El Kaisy Friemuth og filminstruktør Anita Beikpour. Deres arbejde har rødder i aktivisme og spænder over performance, video, tekst og workshops, ofte gennemført i tværdisciplinære samarbejder. Siden FCNN blev stiftet i 2016 har de lanceret en række forskellige initiativer for at skabe fælles støtte og udvikle alliancer mellem kunstnere i Danmark og i udlandet.

KÆLDER

KARIM BOUMJIMARS mangesidige praksis udfordrer sociale hierarkier inden for den vestlige kultur. Boumjimmar kritiserer det bestående og eliten i værker, der undersøger spørgsmål om identitet, social adfærd

og sammenhængen mellem mennesker og alle de andre levende arter, de deler denne jord med. Med inspiration fra teorier om, hvordan vi kan gentænke naturen, skaber Boumjimmar alternative fortællinger, hvor dyr, planter og mennesker smelter sammen. Undervejs forvandler han verden under åben himmel til sit eget udendørs værksted.

YOUNG BOY DANCING GROUP blev stiftet i 2014 som et navnløst performancekollektiv, en alsidig gruppe, der danner rammen for et evigt skiftende netværk af dansere fra hele Europa. Gennem det seneste halve årti har YBDG arbejdet med video, fotografi, mode, skulptur og installationer, men gruppen er dog mest kendt for sine rå og intime performances, hvor kropslig materialitet møder overjordisk lys. Mens denne prekære performance-brigade konstant udvider sig og trækker sig sammen, og samler nye kunstnere op på hver ny lokation, er deres kerneværdier evigt til stede som et fast bolværk mod mainstreamkultur: somatisk udforskning, ikke-seksualisering, eksponering, ikke-ekshibitionisme, fælles forløsning, ikke-tøjlet isolation, objektidentifikation, ikke-kommercialisering, DYI – og frem for alt langt fra en poleret institutionalisering.

METTE WOLLERs praksis kredser om udstillingsdesign som et æstetisk medie og som ideologisk form. Hendes arbejde fokuserer på vand som et element med potentiale for at arbejde med flydende identiteter og udstillingsrum. Woller er interesseret i at kuratere som en laboratorisk platform, der gentænker det kuratoriske felt ved at inddrage en række af medier og andre fagområder. Dette er baseret på et ønske om at udfordre eksisterende strukturer i samfundet såvel som i det kuratoriske felt ved at skabe alternativer til den hvide kube.

prohelvetia

Art Hub
www.arthubcopenhagen.net